

NÉHÁNY SZÓ

A TISZTELT OLVASÓKÖZÖNSÉGHEZ

A HONDERU' UGYÉBEN.

Midőn lapom' megindítását mult év' utósó havának csaknem végétében tehetém közönségessé, alig reméltem, hogy' lap, melynek közléte- és megismertetésére alig marada néhány nap, magának illy hamar és olly szilárd alapot kerekíthessen. És ha azon körülményt — hogy egészen új divatlapomat néhány hét óta nem kevesebb mint 1500 példányban találok szükségesnek nyomtatni — arra lehetne magyarázni, mikép a Honderu' és Posti Salon' szerkesztője eltalálta azon utat és hangot, mely egy valódi műveltségű közönség' lelkes pártolását jogszerűleg igényelheti : ugy teljes meglepéssel szabadna mindkettőnknek eddigi működéseinkre tekintenünk és hinni, hogy bajos, de nem érdektelen hivatásunknak valamennyire legalább megfélemlünk sikerült.

És ha szabad önértetre hivatkoznunk a nélkül, hogy a szerénység' törvényébe ütközzünk, ugy itt nyíltan kimondom, hogy akaratot, szorgalmat és áldozatkészséget illetőleg — a közönségnek azon hő részvétét, melyre lapomat érdemesíteni méltóztatik, valóban meg is érdemeljük.

Mennyire igyekeztem eddig ígéretemnek megfelelni, arról ezen elenyészett első évnegyed tegyen bizonytságot. Mennyit tettem ígéretem- s következőleg tartozásomon fölül — arról eddigi számainm szólna-

nak. Lapom' kiállítása oly költséges, hogy minden előleges s számításaim' daczára kiadásaim csaknem 50 percenttel haladják meg budgetemet. Három hónap alatt négy nagyobb-szerű művészeti mellékletek, igen gyakran három és még több alakokból álló divatképek-, és végre huszonekét, legnagyobb részben eredeti xylographi mellékletekkel (fameztés) díszítém lapjaimat. Az eddigi számoknak több mint egy harmada pedig a rendszeren ígért két ívet gyakran fél ívvel is meghaladta. És ennyit lapom' külsejére nézve.

Mi már benső becsét illeti, annak elítélése a tisztelt olvasókhöz tartozik: én itt csak annyit állíthatok, hogy irodalmunk' csaknem minden jelesb hősei részt vesznek annak emelésében, s hogy vannak költők, kiknek minden verseiket kétkét darab arannyal, és novellistáink, kiknek minden ívöket 3 sőt 7 arannyal is tisztélem meg.

Végre mi lapom' szellemét s irányát illeti, azt az eddigi számok után — azt hiszem — csak olyanok ferdíthetik el, kiknél semmi olyas, mi nemesb és ildomosb hangon szól, viszhangra, fájdalom! bizony soha sem lelend. Ha vajjon előítéletek' irtása, közfalak' gyengítése, közérdekek' pártolása, honszerelem' élesztése, s mindennek fölött előbbkelőink' magyarosítása, s hölgyeink' nemzetisítése' ügyében megfelelni indult-e a lap terhes vállalatának, vagy nem, és ha igen, minő sikerrel? erről ítéletet hozni megint nem a mi tisztünk. Mi nyugodtan várjuk be a jövőt, jelen és jövő szándokunk' tisztaságában bizva.

S ha csakugyan sikerült volna a tisztelt közönség' bennünk nemességivűleg helyezett bizodalmanak valamennyire megfelelni, azt nem egy magunknak — mert mit tehetnek egyesek a legjobb szándokkal is? — hanem főleg azon lelkeseknek köszönhetni, kik becses közremunkálódásaikkal lapom' benső érdemét is megalapították.

Ezen benső becsét a Honderűnek emelni főjják ez év' folytatában Anda Róza, Karacs Teréz s Lemouton Emília, Beüthy, Császár, Döbrentey, Gaal, Jósika, Kovács Pál, Krizbay, Kunoss, Kuthy, Márk, Petrichevich Horváth Lázár, Sárosy, Sujánszky, Szemeré Pál és Miklós, gr. Teleky László, Tóth L., Vörösmarty és sok más reménydús fiatal lelkes bírók' válogatott munkái. Nem kicsiny érdeket fog lapomnak adni az is, hogy a Heti Szemle' írója időzését, míg az országgyűlés tartani fog, Pest és Poson között felosztandó, mindazon érdekesb újdonságokat, melyeket az akkor középponti város' salonjai, mulatóhelyei és sétányai nyújtandának, Heti szemléjének általánosan elismert érdekességi hasábjain, mint szemtanu adhatandja.

Hazánk' jeles festőse, Barabás ur — mielőtt Angliába utaznék — több igen érdekes genréképek' kidolgozását volt szives magára vállalni, melyekkel, mint megannyi művészeti mellékletekkel fog olvasóinak kedveskedni a Honderű. Ő méltóságok Erdődy gr., Orczy Ferencz b., Prónay Gábor b., és a híres hegedűvirtuóz Vieuxtemps ur zenései szerzeményekkel fognak lapomhoz járulni még ez évben, mely azokat ugyanannyi csinos kiadási mellékletekben szépeink' zongorájára fogja letenni.

Divatképeim — nem vágyok tán szerénytelen, ha kimondom — szebbek (de sokkal drágábbak is) minden honunkban megjelenő divatképeknél. Azok Páris' legcsinosbjait utánozzák s — ha szabad hinnünk a bókoknak, miket 'szépeinktől képeinket illetőleg sokfelől hallani szerencsénk van — becsületére válnak azok valamint derék metszőnk Perlaszka urnak, ugy e lapok' semmi költséget nem kimélt kiadójának is.

Ezeket előrebocsátva bátor vagyok egész tisztelettel felszólítani a Honderű' szives olvasóit, méltassák e lapot pártolásukra, szerezzenek neki barátokat azon családok között is, hol előfizetőink még nem volnának, ismertessék meg azokat, kik a Honderűt vagy még épen nem, vagy csak azon hírek után ismerik, miket felőle az irigy rivalitás' szenvedélyessége, vagy a hotor egyoldalság' konoksága híresztelt — ismertessék meg mondom ennek szellemével, valódi irányával, belső és külső becsével, pompás kiállításával és mindennek fölött hallatlan olcsóságával. Ugy van olcsóságával, mert e lap (ha mellőzzük is a belbecset) mind a mellett, hogy kiállítási díszben a többi vele megszűnne sem hasonlítható, csupán egy forinttal drágább, mint honi társai, s még egyszer olly olcsó, mint péld. a bécsi színházi hirdap, mely hetenkint csak két, három félívvvel ad többet, mint a Honderű, s mely művészi mellékleteket sokkal ritkábban nyújt olvasóinak. Párisban, enyémhez hasonló csinoságu lap rendszerint 25—30 pft, s pedig lapommal, szerénytelenség nélkül mondhatom, mert honunké, nem enyém a dicsőség, nem minden párisi divatlap mérközhetik.

Végül nem lesz fölösleges megjegyezni, mikép már rég elkelt számaink' második kiadásához még e tavasz' folytatában hozzá kezdvén, nem csak eddigi előfizetőinknek hiányzó számaikat kipótolandjuk, hanem azoknak is teljes számokkal szolgálnunk, kik már ezen új évnegyed' folytatában járultak — és ilyenek sokan vannak — vagy járulandának lapom' tetteges pártolásához. A mi a mellékleteket illeti, minthogy a divatképek' érdeke kevés idő' váltával ugys megcsúszik,

csak azokat fogjuk későbbi előfizetőinknek annak idejében megküldeni, mellyeknek becsök és érdekük maradandó. És ilyenek gr. Dessewffy Aurél képe, a városi kis tánczterem' rajza, és Kismarton.

EMICH GUSZTÁV kiadó.

EGYIKÜNKNEK HALNI KELL.

Beszély

ANTONYTÓL.

Alig évtizede, hogy hazánk' tévedező tekintete Balaton-Füred felé fordult, és hinni kezdjük, hogy Spaa, Carlsbad, Ems, Wiesbaden és a többi csaknem mind nélkülözhetők lennének, ha honi fürdőink' szépítését s emelését szívünkön hordanók. Így ha ipar nem is, de a természet bizonyára szintannyi kéj- és gyönyörrel kínálkozik Füreden is, mint akárhol. Füred a főrangú, az értelmi, és némikép a pénz-aristocratiá' gyűlhelye lett időnkben. A nyári havakat Füreden tölteni mintegy divatozik. Mi előkelő, mi szép honfiaiink, honleányaink közt, annak nem csekély töredékét maga szakában Füreden kell keresni. —

Az 1839-ki látogatók' egyike vala a lelkes nő, kinek érdekes naplójából szabad közlenünk jelen életlapokat. A nő' fesztelen könnyű stíljét híven megtartottuk.

„Soha férfi első pillanatra úgy meg nem hatott, mint azon magas, izmos alkatu barna ur, kissé már szürkülő hajakkal, de mindig igényelhetve ha nem is szépséget, de érdekességet, ki néhány nap óta ide a fürdőbe megérkezvén, búskomor gondolatokba merült kedélyével mindnyájunknak magára szegezte figyelmét. Senkisé sem tudja megmondani kicsoda, honnan jött, mert nem szól senkihez. Öltözete, modora, járása főrangút árul el. Reggelenként öt pohár savanyuvizet iszik a kútnál, és azután eltűnik szobájába. Igen, igen.. öt pohárral iszik, a poharak' számát is vigyázva olvasám meg, mert a férfi tetszik nekem.

Igen jó és vakmerő uszó, a multkor is a fürdőtől oly messze beuszott a tóba, hogy ki sem vehetők, visszajövet a többiek meginték, ne kockáztatná életét, mért a Balaton' habjai csalékonyak és gyakori annak áldozata, erre felbőszülve másnap két egész órát maradt oda, kik vele kíváncsiak és perse azonnal vissza is fordulának, aggódtak hosszas elmaradásán, és midőn aggodalmukat közlenék a végre megérkezéssel, hidegen mondá, mikép ő nem félne, mert őt más sors várja.